

sedela pri postelji najmanjšega otroka in je ukazala, da naj zdaj vsi molčé, ker bode mala „oče naš“ molila. Gledala sem čez lampo v posteljico male, kjer je ležala na tenkejši belej prevleki, ročici skleneni, drobno obličje pa resno in pobožno; molila je na glas „oče naš.“ „Kaj pa je to,“ seže jej mati v besedo, „kedar moliš, daj nam denes naš vsakdanji kruh, pristaviš zmirom nekaj po tihoma, česar umeti ne morem. Povedati mi moraš, kaj je?“ Mala je molčala in nekako zmešano gledala svojo mater. „Povej, kaj praviš razen prošnje: daj nam denes naš vsakdanji kruh?“ „Nikari ne bodi huda, ljuba mati; molila sem: in prav obilo surovega masla nanj!“ —

Bog je oče sirot.

Tine je imel samo očeta še; mati mu je umerla že v zgodnej mladosti.

Njegov oče je bil tergovec, in je imel dosti posla pri svojih opravkih, a vendar poleg tega ni pozabil svojega sina. Skerbno ga je pošiljal v šolo, in Tine se je prav pridno učil ter se s tem hvaležnega izkazoval svojemu očetu.

Tine je bil deset let star, prav prijazen in vesel deček. In zakaj bi tudi ne bil vesel? Vsaj mu ni ničesar manjkalo, in oče ga je kot svojega edinca neizmerno ljubil.

Ali njegova vesela leta niso trajala dolgo; veselje njegovih pomladnih let grenile so kmalu britke solzice.

Ne to, da je njegov oče pri trgovini mnogo izgubil, ne to — ampak hujši udarec britke osode ga je zadel.

Dobri njegov oče je nagloma izbolel in že skorej pol drugo leto bolan ležal v postelji. Nobeno zdravilo ni pomagalo nič, in oče je vsak dan postajal slabejši.

Imel pa je Tinetov oče bogatega prijatelja, Štefana po imenu. Ta mu je v boleznih tudi posojeval novcev na hišo.

Nekega dne, ko Tinetov oče vidi, da ga moči bolj in bolj zapuščajo, in se mu zadnja ura njegovega življenja bliža, pošlje po svojega prijatelja Štefana. Sè solznimi očmi ga prosi, naj on, ako ga Bog pokliče iz tega sveta, skerbí za ubogega Tineta, ki po njegovej smerti ne bode imel ne očeta ne matere.

„Tebi ga izročim, dragi moj Štefan! Vsaj si mi bil dosihdob zmirom dober in zvest prijatelj, imej me tudi po smerti še v blagem spominu in skèrbi za mojega Tineta. Matere nima več in zdaj bode moral še mene izgubiti; kam se bode pač revež podal! Zapustiti mu nimam ničesar, kajti to, kar sem si bil prihranil v boljših letih, pobrala mi je, kakor veš, nesreča in dolga bolezen. — Po mojej smerti vzameš ti moje posestvo za dolg; oj prosim te Štefan, vzemi tudi še mojega Tineta.“ Tako je govoril bolni oče svojemu prijatelju Štefanu.

Štefan obljubi očetu, da bode za Tineta skerbel prav po očetovski in bode gledal tudi na to, da se Tine izšola.

Kar je oče že dolgo prej čutil, to se je zdaj tudi zgodilo. Vsak dan je prihajal slabejši in nekega jutra se loči s težkim srcem od svojega sina Tineta za zmirom.

Štefan je prevzel po očetovej smerti hišo in tudi zapuščenega Tineta, ki je vedno zdihoval in jokal po svojem rajnem očetu.

Ali kmalu je Štefan pozabil, kar je obljubil svojemu prijatelju pri njegovej smertnej postelji. Neprijazno je začel gledati ubogo siroto Tineta in mu očitati revščino. In Tine? Oj uboga, zapuščena sirota! Terpel in prenašal je voljno vse in prosil Boga njegove pomoči in tolažbe. Pa Štefan ni jenjal godernjati nad njim. „Spraviti te moram od hiše,“ upil je skorej vsak dan nad ubogo siroto. In to se je tudi kmalu zgodilo. Štefan je namreč čul, da pri mlinarjevih, poldrugo uro od vasi, potrebujejo pastirja in tja hoče pognati ubovega Tineta. Kakor je sklenil, tako je tudi storil.

Nekega jutra pokliče Štefan Tineta prav zgodaj, podá mu zveženj v roke in reče: „Tukaj le pojdi sè staro sosedo, peljala te bode služit; dosti si velik, da si obleko in hrano zaslužiš!“ — Tine malo da ne omedli, ko čuje to žalostno povelje. „Joj, še celó drago domačo hišo moram zapustiti!“ joka in zdihuje.

Klečé je prosil Štefana, naj bi ga še obderžal pri sebi, pa vse je bilo zastonj. Štefanovo serce je bilo kamen, katerega niso mogle omehčati nedolžne Tinetove solzice.

Ubogi dvanajst let stari deček je moral zapustiti šolo, prijatelje in tovariše svoje, ob kratkem vse, kar mu je bilo še ljubo in drago na ovem svetu.

Stara sosedá ga je med potjo zmirom tolažila in mu rekla: „Nič se ne boj Tinče! k dobrim ljudem te bodem pripeljala, ki te bodo radi imeli, kakor so te imeli, tvoj rajnki oče, Bog jim daj nebesa! Videl boš, da se ti bode dobro godilo, ako samo na Boga ne pozabiš, ki je najboljši oče zapuščenih sirot.“

Hodila sta že celo uro, da prideta skozi zelen boršt verh majhnega hriba. Tu sosedá postoji in pravi: „Ali vidiš tam zdolej dve strehi in lesen most čez vodo? To je pri mlinarjevih, tja greva!“

Vse jedno je bilo Tineta težko pri sercu in še zmirom se je oziral nazaj proti svojemu pravemu domu, dokler se mu popolnoma ne skrije za hribom. Zdaj mu je še le bilo prav tesno pri sercu, in zamišljen in tiho je stopal za staro sosedo. Bilo je nekako okolu osmih zjutraj ko prideta do mlinarjevih. „Glej tukaj boš ostal, ljubi Tine“

reče mu sosedá in ga pelje v hišo. Mlinarica že precej priletná žena prav prijazno sprejme ubovega dečka in ga tolaži. Tudi mlinar je bil videti zadovoljen z njim in ga poprašuje to in óno.

Mlinarica jima prinese zajutrek, da se malo okrepčata. Kmalu potem se sosedá posloví od Tineta in se verne domóv, a Tine je ostal pri mlinarjevih.

Drugo jutro pokliče mlinar Tineta k sebi in mu reče: „Tine! zdaj boš pa gnal živino na pašo. Šel bom sam s taboj, da ti pokažem do pašnika.“ In res ga je mlinar spremil, da mu je pokazal kraje, po katerih sme z živino. — Težko

je bilo Tinetu iz začetka, ali kmalu se je privadil. Vsak dan je vzel saboj „Zgodbe sv. pisma“ in je glasno bral pastirjem, ki so ga prav radi poslušali. Vsi so ga imeli radi, in kaj bi ga ne, ker jih je tako lepo podučeval in jim kratek čas delal.

Nekoga po póludne je Tine zopet svojim tovarišem zunaj na paši zgodbe sv. pisma prebiral. Kar prideta njegov gospodar in gosp. župnik mimo. Nihče ju ni videl. Nekaj časa poslušata obedva in se čudita, kako gladko Tine svojim tovarišem zgodbe sv. pisma bere in razlaga. „Vaš Tine je pa res priden in razumen deček; škoda zanj, da ne hodi v šolo,“ rečejo gosp. župnik. „Vsaj je res škoda“ pristavi Tinetov gospodar, „fant ima bistro glavo in prav dober spomin. Veste kaj gosp. župnik? Brez otrok sem, — fant naj hodi v šolo, in če bo priden, za svojega ga bom vzel.“ — In res! Tine je denes zadnjikrat pasel krave; kajti takój drugi dan ga je mlinar peljal v šolo, kjer se je Tine vseh potrebnih naukov popolnoma naučil.

Ko je šolo dostal, pomagal je svojemu dobrotniku pri mlinu in vseh drugih kmetjskih opravilih. Mlinar in mlinarica sta ga rada imela, kakor bi bil njíju sin, in ko sta čez nekaj let naglo drug za drugim umerla, zapustila sta vso svojo imovino Tinetu.

Tako je postal Tine bogat mož. Bil je milodaren in usmiljen do revežev, in nikogar ni pustil brez pomoči od sebe.

Nekoga dne je šel po opravkih v svoj rojstni kraj. Tu je zvedel, da je Štefan, nekedanji prijatelj njegovega očeta, vse zapravlil, in da zdaj bolan leži v hiši, katera mu bode tudi čez nekaj dni prodana. Tine si misli, da bi ne bilo napačno, ako bi on kupil hišo, ki je bila nekedaj svojina njegovih starišev in njegov pravi rojstni kraj. Takój je šel k Štefanovim upnikom in je kupil hišo. Ali glej! ko stopi po več letih pervikrat zopet v hišo svojega rajnega očeta, zagleda ubogega Štefana na golej slami ležati v postelji. Žal besede mu ni rekel, marveč skerbel je, da je Štefan zopet ozdravel in dal mu je še celo stanovanje in podpore dovolj, da se je počeno živil na svoje stare dni.

Sè solzami v očeh se je zdaj Štefan zahvaljeval Tinetu za obilne dobrote, brez katerih bi bil moral na stare dni od hiše do hiše kruha prositi. Večkrat je dejal: „Blagor človeku, ki hudo z dobrim vračuje, njega Bog že na tem svetu blagoslovi.“ —

Lep zgled imate otroci v tej povesti nad Tinetom, kako Bog nikoli ne zapusti dobrega otroka; pa tudi, kako je treba povračevati hudo le z dobrim, in odpustiti vsem onim, ki nas so razžalili.

F. Šetina.

Skopuh se spreoberne.

Živel je v Bagdadu, velikem mestu Mezopotanije v Aziji, tergovec po imenu Karazan, ki je bil zaradi svojega bogastva in gerde skoparije znan po vsej jutrovej deželi. Svoje obilno bogastvo pridobil si je s pridnostjo, varčnostjo in srečno trgovino. Dokler je bil Karazan še ubog in brez bogastva, bilo je tudi njegovo serce milodarno in usmiljeno do ubožcev, in rad je pomagal, kjer in kolikor je